

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. június 16.
(csütörtök)**

Szepesy László

IMÁDSÁG KÖZBEN

Énekek: 105,1-3, 475

Alapige: Máté 6,5-8

„És mikor imádkozol, ne légy olyan, mint a képmutatók, akik a gyülekezetekben és az utcák szegletein fennállva szeretnek imádkozni, hogy lássák őket az emberek. Bizony mondom néktek: elvették jutalmukat. Te pedig, amikor imádkozol, menj be a te belső szobádba, és ajtódat bezárva, imádkozzál a te Atyádhoz, aki titkon van; és a te Atyád, aki titkon néz, megfizet néked nyilván. És mikor imádkoztok, ne legyetek sok beszédűek, mint a pogányok, akik azt gondolják, hogy az ő sok beszédükért hallgattatnak meg. Ne legyetek hát ezekhez hasonlók; mert jól tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt kéréteket Tőle.”

Imádkozzunk!

Köszönjük azt, Urunk, hogy ebben a zsoltárban is emlékeztetsz minket, hogy méltó vagy arra, hogy szívből imádjunk, magasztaljunk Téged. Áldunk nemcsak azért, amit a mindennapok során teszel velünk, hanem azért is, hogy áldásaidat adtad nekünk, megőriztél sok veszélytől, elbukástól, illetve bűnbánattal fordulhattunk Hozzád, kegyelmedet és irgalmadat ígérted nekünk. De nemcsak e földi élet dolgaira nézve dicsőítünk és magasztalunk Téged, hanem azért a felfoghatatlan kegyelemért, amellyel nekünk örök életet és üdvösséget készítettél. Ha alaposan végig gondoljuk, akkor fel se fogjuk, hogy mekkora ajándékot és milyen nagy kegyelmet adtál nekünk Krisztusban. Olyan ez, amelyért minden nap valóban szüntelen imádkozhatunk és magasztalhatunk Téged, ahogyan majd egykor a mennyekben meg is tehetjük kegyelmedből. De köszönjük, hogy már most is becsatlakozhatunk ebbe az imádatba, hogy Tégedet mindenek fölé helyezve, őszinte alázattal, hittel, szeretettel dicsérjünk és hálákat adjunk Neked.

Köszönjük, hogy a ma esti alkalmunk is ilyen istentisztelet lehet. Hálát adunk azért is, hogy itt vagy közöttünk, sőt, Szentleked által bennünk, hogy valóban egy szájjal, egy hittel, egy szívvel tudjunk dicsérni énekekkel, imádni Téged imádsággal,

igéd előtti megalázkodással, neved magasztalásával. Szeretnénk is kérni, hogy a Te igéd hangozzék el, az munkálja bennünk ezt az imádatot, amely nem korlátozódik erre az órára, hanem életünk változhat folyamatos istendicsőítésé kegyelmedből. Szeretnénk kérni, hogy formálj bennünket napról napra ilyenné, vezess bennünket az engedelmesség útján, hogy látva a jó cselekedeteinket, Téged dicsőítsenek, ne minket magunkat. Így kérjük, hogy áldd meg a mai igét is, tedd gyümölcsözővé a mi szívünkben, és add, hogy Téged dicsőítsen.

Krisztus kegyelmében bízva kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Nem ismeretlen igeszakaszt hallhattunk, számtalan igehirdetést találhatunk róla gyülekezetünk honlapján is. Ezért a ma esti alkalmon néhány gondolatot szeretnék csak átadni az elhangzott igeszakasszal kapcsolatban, nem szeretném azt teljes egészében magyarázni.

Rögtön, az imádságról mondott tanítás elején, Krisztus azt mondja itt, hogy „és mikor imádkozol”, „és mikor imádkoztok”. Lehet, hogy gyorsan átfutnánk ezt a néhány szót, én azért szeretném, ha egy kicsikét megállnánk, és átgondolnánk, hogy mit is jelent ez, amikor Jézus ezt mondja: „és mikor imádkozol”. Azt fejezi ki, hogy Urunk tényként kezeli, hogy az Ő tanítványai, a hívők imádkoznak. Tehát nem kezdi el az elején vitatni, hogy te vajon szoktál-e imádkozni, hanem amikor a tanítványaihoz beszél, így fogalmaz: „és mikor imádkozol”. Másként fogalmazok: azt mondja ezzel Krisztus, hogy akinek az élete annyira szorosán összefonódik Istenével, mint a szőlővessző a szőlőtővel, annak még elképzelni is lehetetlen, hogy rendszeresen, napi szinten ne beszéljen Megváltójával, szerető menyeyi Atyjával. A Szentírás szerint ugyanis az imádság nem egy opcionális lehetőség a hívők életében. Nem olyan dolog, hogy ha akarod, gyakorlod, ha pedig nem, akkor nem. Az imádság az újjászületett ember hitének egyik legalapvetőbb megnyilvánulási formája. A Szentlélek bennünk végzett munkái közül az elsőik között jelenik meg, hogy szívünket Isten felé fordítja, és arra ösztönöz minket, hogy beszéljünk Urunkkal. Pont ezért beszél Krisztus úgy az imádságról, mint aminek természetesnek kell lennie egy Őt követő tanítvány számára. Isten számára tehát nem kérdés az, hogy az Övéi imádkoznak-e vagy sem. Mert ha nem, ha egyáltalán semmi sem ösztönöz arra, hogy az Urat keresd ilyen módon, ha bűneid vagy örömeid, fájdalmaid, terheid, vagy éppen sikereid és szükségeid egyáltalán nem fordítanak téged és a szívedet oda az Úr felé, akkor még nem vagy az Övé. Ez ilyen egyszerű, Testvérek, ez egy lelki beállítottság. Aki nem szokott imádkozni, az nem megtért ember. Ezzel természetesen nem azt akarom mondani, hogy ne fordulhatnak elő olyan sötétebb időszakok egy hívő életében is, amikor nehezen tud imádkozni. Mert létezik az a lelki állapot, amikor az emberre annyira ráterhelődnek a bűnei, hogy teljesen méltatlannak érzi magát még arra is, hogy Istent megszólítsa, és ilyen módon Isten elé járuljon. Létezik az a sötétség, amelyben a hívő azt hiszi, hogy az Úr úgysem hallgatja meg őt. Ezeket a lelki mélységeket nem akarja Krisztus sem tagadni, de ugyanakkor mégis hangsúlyozza, hogy számunkra ezekben az esetekben is, mint Isten gyermekei minden fájdalomunkkal, kétségeinkkel, nyomasztó gondolatainkkal, de még hitetlenségünkkel is Isten elé járulhatunk. Úgy, mint a zsol-tárokból Dávid király is tette. Vagy úgy, mint az az édesapa, aki azt mondta Krisztusnak: „hiszek, Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek.”

Amikor tehát Urunk elkezd az imádságról tanítani minket a Hegyi beszédben, alapvető dologként utal arra, hogy aki az Övé, az szokott imádkozni. Legyünk óvatosak azért, és ne fordítsuk meg ezt az állítást és ezt a gondolatot. Azaz, attól még, hogy valaki imádkozik, még nem lesz hívő. Sok vallásnak része az imádság, ettől még annak követői elkárhoznak. Akárcsak a farizeusok, akiket rossz példaként említ itt Urunk. Szóval ne az imádság alapján ítéljünk valakit hívőnek, de magunkra nézve – elsősorban – lássuk be, hogy az imádságnak hitéletünk alapvető és mindennapi részét kell képeznie.

Ezt a hitetlenek is tudják, ezért akik templomba nem járnak, és megkérdezik őket, akik nem hisznek az Úrban, hogy miért nem jársz a gyülekezetbe, ők is hogy foglalják össze az egész hitéletet? Ja, én otthon szoktam imádkozni. Átlátják azt, hogy az imádság a hitélet egyik központi eleme, része. Számukra azonban az imádság nem ugyanazt jelenti, mint nekünk, hívőknek. Isten gyermekei ugyanis a megváltottságból, a golgotai kereszttáldozatból kiindulva mernek Isten színe elé lépni annak tudatában, hogy Krisztusért Isten nemcsak megbékélt velünk, és megbocsátotta a bűneinket, tehát maga elé enged minket, hanem gyermekeivé is fogadott Krisztusért. Ezért nekünk az imádság az Atya-gyermek kapcsolat megélésének fontos alkalma és ajándéka, hogy mint gyermek léphetek oda Isten elé. A hitetlen ember ezzel szemben az imádságban nem lát mást, csak egy eszközt, egy lehetőséget, ami által saját életét irányítani akarja. Megmondja Istennek, hogy mire van szüksége, vagy hogy mi hogyan történjék az életében, vagy mi az, ami meghaladja az ő erejét, képességeit (pl. egy gyógyíthatatlan betegség), és kéri Őt, hogy úgy tegyen, ahogyan ő azt az imádságban felvázolja és megmondja Neki. A hitetlen ember imádsága nem a golgotai kereszttáldozaton alapszik, hanem úgy véli, hogy neki alanyi jogon jár, hogy bármit kérhet az Úrtól, mert az Úr köteles meghallgatni őt, mint teremtményét, és köteles segíteni rajta. Vagy pedig sokan szerencsejátékként imádkoznak, azt gondolják, hogy meg kell próbálni: vagy bejön vagy nem. Tegyük egy próbát, hátha meghallgat az Úr. Ha pedig nem, akkor lehet Rá haragudni. Tehát olyan istenük van, akit számon lehet kérni.

Ugyanígy gondolkodtak a farizeusok is az imádságról, nem biblikus módon. Az imádság egy eszköz volt számukra, amely által egyrészt fenntartották azt a látszatot, hogy ők istenfélő emberek (látszat volt, mert valójában nem voltak azok), holott jobban féltek az emberek véleményétől, mint Isten ítéletétől. Másrészt viszont azt hitték, hogy az embereket be tudják az imádság által csapni, nem? Úgy imádkoztak, hogy mások hallják, és másokban egy véleményt akartak kialakítani magukról, magyarán szólva becsapták az embereket. Ki akarták vívni az ő tetszésüket, elismerésüket, és olyan tisztelethez akartak jutni, amely segíti őket a mindennapok során. Hamis képet akartak kialakítani magukról az imádság felhasználása által. Imádságuknak sajnos így semmi köze nem volt az Úrhoz. Krisztus erről beszél a felolvasott igeszakaszban, hogy bár a képmutatók is szoktak imádkozni, de mindez nem ér semmit számukra, csupán emberi dicsőség és dicséret az, amit kerestek, és ez is lett a jutalmuk, amelyet megkaptak, amely nem Istentől származik. Egyébként szörnyű tragédiája ez a bűnös embernek, amikor az Istentől kapott ajándékot, az imádság lehetőségét, azt, hogy az Úrhoz fordulhatunk, arra fordítja, hogy még inkább az Urat káromolja. Mert bocsánat, az ilyen fajta imádságban mímelem, tettetem azt, hogy én imádom az Urat, és mi ez, Testvérek, ha nem istenkáromlás? Mert az ilyen fajta imádságot, amelyről itt Krisztus beszél, istenkáromlásnak kell tartani. Amikor Isten imádata címén szívünkben nemcsak, hogy távol vagyunk Őtőle, és nem hiszünk Őbenne, ha-

nem egyenesen saját dicsőségünket keresve hazugsággal akarunk embereknek tetszeni. Hazugsággal, mert úgy teszünk, mintha hinnénk az Úrban, az imádság lehetőségében és ajándékában, mindezt azonban csak eljátsszuk azért, hogy az embereknek tetszünk. A bűnök közül az elsők között szerepelhet ez, amikor az ember hit nélkül imádkozik.

Azért, hogy ezt a kísértést elkerüljük, Urunk azt parancsolja nekünk: „*amikor imádkozol, menj be a te belső szobádba, és ajtót bezárva, imádkozzál*”. A belső szoba kifejezést nem kell allegorizálnunk, valami elvont jelentést keresni mögötte, mint azt szórszálhasogató módon sokan teszik. Többen ugyanis a lelki békét, a szív csendjét értik alatta. Urunk azonban egyszerűen olyan helyiségre, szobára gondol, ahol csendben tudunk lenni, ahol nem vonják el a figyelmünket Istenről, ahol nem zavarnak meg minket különféle zajok. Ennek érdekében – mondja Jézus – még be is lehet zárni az ajtót, amikor imádkozol. Krisztus tehát itt egyszerűen a magányosan elmondott imádságra utal. A Cselekedetek 10 szerint Péter apostol nem belső szobába, hanem a ház tetejére ment imádkozni. Tudjuk jól, hogy Dániel próféta is, bár egy birodalom vezető embere volt, mégis szánt arra naponként többször időt, hogy magányosan elvonulva imádkozzon. És tudjuk, hogy maga megváltó Urunk is számtalan alkalommal vonult el a világ elől (magányosan felment egy hegyre, vagy keresett valami nyugodt helyet), hogy egyedül imádkozzon. Most is ezt állítja elénk példaként. Vonulj el magadban egy csendes helyre, ahol imádkozhatsz.

Nem azért parancsolja meg Urunk a magányosan elmondott imádságot, mert a másokkal való közös imádságot vagy imaközösséget helytelenítené. Ne fordítsuk a kettőt egymás ellen. Azért emeli ki ebben az igeszakaszban a magányt, hogy figyelmeztessen minket: ne legyünk hiú dicsőségvágyók, mint azok, akik mások előtt szeretnek imádkozni, hogy aztán az emberektől nyerjenek dicséretet. Nem tudom, hogy a Testvérek részt vettek-e már olyan imaközösségben, amikor az imádság nem az Úrhoz szólt, hanem a mellettünk ülő embernek? Kicsit hasonló volt, mint a farizeus és a vámszedő imádsága. „*Hálát adok Néked, hogy nem vagyok olyan, mint*” ez. Hogyan lehet egy imaközösségben keresni a magunk dicsőségét? Miket mondhatnak rólunk? Pl. olyan dicséreteket kaphatunk, hogy milyen szépen fogalmazott; vagy: hogy mennyi mindenkiért imádkozott, milyen együttérző ez az ember, hogy ennyi mindenkit felsorolt; vagy milyen sok bibliai ígét ismer, mert azokat beleszótta az imádságba. Előfordul, hogy az ember ezért jár imaközösségre is. Nem azért könyörög, mert szívén hordozza pl. azokat, akikért imádkozik, hanem csak azért, hogy olyan embernek tűnjön, mint aki sokakkal törődik, ezért sorol fel minél többeket. A lényeg, amire Krisztus rá akar vezetni minket, hogy akár egyedül, akár másokkal imádkozunk, mindig úgy tegyük azt, mintha egyedül volnánk mennyei Atyánkkal, és egyedül Ő hallaná szavainkat. Hangsúlyozom, akkor is, amikor imaközösségben vagyunk másokkal. Akkor is ezzel a lelkülettel imádkozunk.

A folytatásban mást is mond Urunk az imádságról. Azt olvassuk az Igében: „*imádkozzál a te Atyádhoz*” – ezzel folytatja Krisztus. Mit jelent ez? Ez is olyan triviális dolognak tűnik, de azért nem baj, ha egy kicsit végiggondoljuk. Először is azt jelenti, hogy nem emberekhez imádkozunk. A képmutatók egyik fő kísértése ez: azokhoz az emberekhez imádkozunk, akik velünk együtt vannak, akik hallanak minket. Természetesen nem szó szerint kell ezt érteni, mert magában az imádságban a megszólításnál Istent emlegetjük, nem a másik embert. Látszólag az Úrhoz beszélnek, de az imádság igazi célja az emberi tetszés elnyerése. Szavaikat nem szívük őszinte érzé-

sei vezetik, hanem számító gondolataik határozzák meg. Imádságukat úgy fogalmazzák meg, hogy elsődlegesen a körülöttük lévőkre hasson, ne pedig Istenre. Kétértelmű beszédről van tehát szó, amely látszólag Istennek van címezve, de valójában az emberekhez szól. Azzal azonban, hogy Krisztus az Atyát nevezi meg az imádság címzettjének, kizár minden élő embert, hogy te emberekhez ne imádkozz. De nemcsak az élőket, hanem a halottakat is hadd említsem meg. Nemcsak azokra kell gondolnunk, akik elhunyt emberekhez beszélnek: szentekhez is, vagy éppen elhunyt családtagokhoz. Mert ide vonatkozik az is, hogy a szentekhez imádkoznak sokan közbenjárásért, segítségért. A Szentírás határozottan elutasítja ezt a gyakorlatot, hiszen az imádság megszólítottja egyedül a Szentháromság Isten lehet; teremtmény nem. Mindazok, akik itt hagyták ezt a földi világot, higgyük el, nem hallják, hogy mit beszélünk, és nem is törődnek vele, hogy itt mi zajlik a világon. Az Ige mondja ezt: *„Mert az élők tudják, hogy meghalnak; de a halottak semmit nem tudnak, ... többé semmi részük nincs semmi dologban, amely a nap alatt történik”* (Prédikátor 9,7-8). Hangsúlyozom még egyszer: *„többé semmi részük nincs semmi dologban, amely a nap alatt történik”*. A nap alatt kifejezés ezt a földi világot jelenti. Továbbá az Ézsaiás 63,16 szerint Ábrahám és Izráel, akik már az Úrnál vannak, nem ismerik leszármazottaiknak, azaz Izráel népének a dolgait, mert akik az Úrnál vannak, azok már nem kapnak betekintést e világ dolgaiba. De már nem is ez érdekli őket, ha már ott vannak az Úrnál, miért ez érdekeli őket, amikor az Urat imádkozhatják, Benne gyönyörködhetnek, és Őt dicsőíthetik? Emberekhez tehát tilos imádkozni minden formában.

De ugyanígy nem lehet angyalokhoz sem könyörögni, akik csupán szolgáló lelkek. A Szentírás szerint az angyalok elutasítják azt, hogy imádatban részesítsék őket, márpedig az imádság egyik lényegi része az, hogy imádatunkat fejezzük ki a megszólított felé különféle formában: akár úgy, hogy segítséget kérünk tőle, akár úgy, hogy hálaát adunk neki, stb.

Krisztus tehát határozottan rámutat arra, hogy egyedül az Urat szabad imádnunk. Vannak azonban néhányan, akik szórszálhasogató módon úgy értelmezik ezt az igeverset, hogy csak az Atyát lehet megszólítani az imádságaink során. Krisztus szándéka azonban nem az volt, hogy a Szentháromság egyik személyét kiemelje, mint ha csak Őhöz szabadna imádkoznunk, hanem Isten személyét állította szembe a képmutatók szokásával, akik emberekre figyeltek csak könyörgéseik alatt, és nem az Úrra. A teljes Szentírást figyelembe véve azt kell mondanunk, hogy mivel a Szentháromság Isten mindhárom személye hall minket, és mindhárman méltóak imádatunkra, ezért imádságaink során bátran megszólíthatjuk az Atyát, a Fiút és a Szentlelket is, hálaát adhatunk mindegyiknek. A szentháromságtannak tehát nem mond ellen ez a rövid utasítás, amit itt Urunk ad nekünk. Jézust is segítségül hívták az apostolok. Az Apostolok cselekedeteiben olvasunk róla, hogy amikor a mennybemenetel és pünkösd után hirdették a városban az evangéliumot, amikor először berendelik Péteréket a zsidó vezetők, azzal vádolják, hogy ti betöltöttétek ezzel a névvel ezt az egész várost, hogy Jézus Krisztus. És akkor ott Péter hangsúlyozza, hogy nem adatott más név nekünk, aki által szabadulást kaphatunk. És itt gondol az imádságra is, hogy Krisztushoz is lehetett könyörögni.

Miért használta akkor mégis az Atya kifejezést itt Krisztus, és miért nem az Isten szót, hogy imádkozzatok Istenhez? Azért, mert arra akart rámutatni, hogy milyen bensőséges kapcsolat van egy atya és gyermeke között, olyan bensőséges lelkülettel, bizalommal fordulhatunk mi is Istenhez imádságaink alatt. Ezért használja

itt az Atya szót, és emeli ki Krisztus ezt, hogy imádkozzatok az Atyához bátran, mint a gyermekei. Mert sosem idegenként vagy félős szívű szolgaként, hanem mindig Isten gyermekeként járulhatunk Őelő Krisztusért, aki által az Úr gyermekei lehetünk, és az által a Szentlélek által járulhatunk gyermekként Őelő, „*aki által kiáltjuk: Abbá, Atyám!*” (Róma 8,15). Így az embernek az imádságban sosem azt kell keresnie, hogy szavai által hogyan válhatna Istennek tetszové, mert van egy ilyen kísértés is az imádságban, hogy jól kell imádkozni, hogy Istennek tetszen, hanem annak tudatában mehetünk az Úr elé, hogy Krisztusért már az Úr gyermeke lehetek, ebben a boldog bizonyosságban mehetek az Úr elé, hogy az Övé vagyok, még akár úgy is, hogy éppen vétkeztem a mennyei Atya ellen.

A folytatásban Krisztus egy másik téves elképzelésre mutat rá, mégpedig arra, hogy sokan azt hiszik, hogy az imádság hossza összefüggésben van azzal, hogy Isten meghallgatja-e azt vagy sem. Krisztus két téves gyakorlatra mutat rá ezzel kapcsolatban, két görög kifejezést használ. Az első szó, amit használ, szavak, illetve imádságok hiábavaló, üres ismételtetését jelenti. Vannak ugyanis olyanok, akik bizonyos imádságokat többször elismételnek, és azt hiszik, ez érdem vagy bűneikért való elégtétel Isten előtt. Tudjuk jól, hogy a katolikus egyházban is a penitencia egyik része az, hogy a kiszabott imádságokat az ember 5-ször vagy 10-szer elmondja. Mintha ugyanannak elimádkozása Isten előtt kedves dolog lenne! Ha az ember komolyan, szívből és hitből imádkozik Krisztus nevében, akkor vajon nem elég egyszer komolyan gondolnia és elmondania azt, amit elmond, nem elég egyszer imádkozni? Miért kell többször is ugyanazt elmondani? A Szentírásban nem látunk erre sehol sem példát, sem parancsot erre, hogy ugyanazt többször egymás után el kell üresen ismételtetni. Krisztus ettől is óv minket, hogy az imádsághoz ilyen babonás módon viszonyuljunk. Mert az ilyen esetekben már nem is Istenben bízunk, hanem babonás módon az imádságnak tulajdonítunk valamiféle varázserőt, ami befolyásolja Istent és azt, hogy megbocsát-e nekünk, vagy nem. Az imádság nem egy ilyen varázsdolog.

Félreértés ne essék. Ebbe a kategóriába nem tartozik bele az, hogy hosszabb idő alatt ugyanazért a dologért imádkozunk, azaz nem egymás után, hanem mondjuk minden nap egyszer. Ez nem tartozik ebbe a kategóriába. Az egy adott dologért való folyamatos könyörgés, azaz az imádságban való állhatatosság kedves dolog Isten előtt. Ebben az esetben is azonban a mögötte való hit számít, és nem az ismételtetés. Az, hogy Istenben bízunk, és ezért merjük folyamatosan kérni Őt, nem pedig abban reménykedünk, hogy mivel sokáig gyötörjük Őt ugyanazzal a dologgal, mint a kisgyerekek szokták a szüleiket ugye, százszor is elismételik, és ezért előbb-utóbb majd az Úr engedni fog nekünk. Az állhatatos imádság nem ezt jelenti. Az imádságban való állhatatosságra nekünk van szükségünk, embereknek, nem Istennek, mégpedig azért, hogy bizonyosak legyünk abban, hogy amit kérünk, az az Úrnak tetsző dolog, akár megadja nekünk, akár nem, mert ezt is Rá tudjuk bízni. A Mi Atyánk kezdetű imádság minden istentiszteleten való elmondása se tartozik ebbe a kategóriába, amennyiben azt hittel, átgondolva imádkozzuk, nem pedig értelmünk és szívünk nélkül mondjuk úgy, hogy közben már máson jár a gondolatunk, mert már lassan vége az istentiszteletnek, és jaj, elérem-e a buszt, vagy még milyen teendőm van ma. A miatyánk elmondása ráadásul a gyülekezet közös imádsága és közös kérése is, tehát egy kiemelt imádság. Nehéz lenne ugyanazon szavakkal, egyszerre, közösen imádkozni, ha nem lenne olyan imádságunk, amit ne tudna mindenki. Mivel azonban Urunk erre megtanított minket, az úri imádságra, ezért külön örömteli alkalom lehet szá-

munkra, amikor testvéreinkkel ugyanazon imádattal és kérésekkel fordulhatunk egyszerre az Úrhoz. Ez egy külön ajándék, Testvérek. Ne csináljunk belőle babonás imádságot, amit hogyha egyedül, többször elmondunk – ráadásul többes számban van az imádság fogalmazva: mi Atyánk, és akkor mi egyedül, magunkban azt ismételtetjük –, akkor azáltal majd Istent befolyásolhatjuk, vagy a bűnbocsánatát bizonyosabbá tesszük. Az ilyen babonásokat az Úr elveti.

A második téves gyakorlat, amire Krisztus rámutat, az a bőbeszédűség. Előre leszögezném, hogy azzal sincs semmi gond, ha valaki hosszabban imádkozik. Itt nem az időbeliségre utal, hogy milyen hosszú az imádság. Salamon király templomszentelési imádságát olvassuk el a Szentírásban, elég hosszúra sikerült. Vagy vegyük Jézus főpapi imáját a János 17-ben, az sem a rövidebbek közé tartozik. Urunk nem az imádság hosszát akarja meghatározni, hanem a mögötte álló lelkiületet. Mert többen azt gondolják, hogy az imádságban Istennek mindent el kell mondani, mintha külön emlékeztetni kellene Őt mindenre, nehogy elfelejtsen dolgokat, vagy mintha ösztönözni kellene Őt arra, hogy cselekedjen már ígéretei szerint, mert nem akar. Az ilyen fajta gondolkodás mögött tévhit áll, ami úgy gondolja, hogy Isten nem tudja, hogy mire van szükségünk, ezért nekem kell hosszan felsorolnom, vagy pedig addig nem adja meg, amíg nem kérjük azt Tőle. Mintha Isten olyan feledékeny ember lenne, mint közülünk bármelyikünk, vagy éppen noszogatni kellene Őt arra, hogy tegyen jót. De Ő nem ilyen Úr. Krisztus ezzel szemben figyelmeztet minket, hogy *„jól tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt kérnétek Tőle”*. Ezzel nem azt mondja, hogy nem is kell imádkozni, hiszen Isten már mindent tud előre, amit mondani akarsz, hanem inkább arra bátorít minket, hogy bizalommal imádkozzál, ne úgy, mintha Isten ne tudná, mire van szükséged. Hadd fogalmazzak úgy: a rámenősség és okoskodás lelkiülete helyett, hogy mindent fel akarunk sorolni Istennek, amely mindig megmondja Neki, hogy mit és hogyan kell tennie, inkább azzal a gyermeki lelkiülettel forduljunk mennyei Atyánkhoz, amely bízunk abban, hogy Ő mindenben gondoskodik rólam, akkor is, ha valamit nem kérek Tőle, Ő akkor is megadja azt nekem. Egy Istenben bízó hívő nem gondolhatja azt, hogy jaj, valamiért elfelejtettem imádkozni, baj lesz belőle. Mintha Isten csak azt tenné meg, amit mi imádságban kérünk. E helyett ajánlja nekünk inkább Krisztus azt, hogy bízzál az Úrban, mint egy gyermek az atyában. Egy gyermek nem képes felfogni a teljes életét. Nem tudja, hogy mi mindent kell megtennie, nem tudja, hogy mi mindent kell megkapnia, vagy mitől kell megóvni őt, azt egy atya sokkalta jobban tudja a gyermeknél. Ugyanígy mi sem látjuk át azt, hogy mi mindenre van szükségünk, mi mindenre kell keresztül mennünk, hogyan kell formáltatnunk. Vannak kéréseink, azokat elmondhatjuk az Úrnak, mint Dávid is tette, de a lelkiületünk ne az legyen, hogy jaj, vajon meg fogja-e tenni az Úr, hanem az a bizalom, hogy köszönöm, hogy gondoskods rólam mindenben. Még ki sem mondom a szavakat, Te már tudod, Te már akkor gondoskodtál, Te már akkor szerettél engem.

Mindezeket a krisztusi figyelmeztetéseket és útmutatásokat követve, Testvérek, bátorodjunk meg mi is a rendszeres imádságra. Ha már gyakoroljuk ezt – és reményeim szerint a legtöbben gyakoroljuk ezt –, akkor legyünk ebben kitartóak, ha pedig még nem része így az életünknek, akkor engedjük Urunk felszólításának, hogy ti pedig imádkozzatok, és fedezzük fel ennek örömét, áldásait az Úrral való személyes kapcsolatban.

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk, annyi minden lenne, amit Eléd hozhatnánk, és szoktunk is Eléd hozni. Köszönjük, hogy bizalommal, türelemmel meghallgatod, és köszönjük, hogy csak azt adod meg nekünk, ami a javunkra, és a Te dicsőségedre szolgál. Sokszor sok minden elmaradhat kéréseinkből, hisszük gyermekként, hogy szerető Atyaként nem adod azokat meg.

Köszönjük azt Neked, amikor ilyen imádságos szívvel tudjuk tölteni a napjainkat, amikor nemcsak végszükség esetén fordulunk Hozzád, hanem olyan kapcsolatot ad nekünk a Szentlélek Veled, amely mindent el akar Neked mondani: örömet, bánatot, sikert vagy bukást, segítséget, erőtlenséget, és sok más ezekhez hasonló, azaz mindent. Kérjük, hogy ebben erősíts meg minket, gyermekeidet, add, hogy ezzel a bátorsággal járuljunk Eléd, de ugyanakkor alázattal is, tudva, hogy Tőled függünk, és Krisztust megkaphattuk, mert Őt már nekünk adtad, és Őbenne minden a miénk. Így kérünk, erősítsd meg imaéletünket, naponkénti Eléd borulásunkat, imádatunkat, add, hogy újból és újból Rád tudjunk csodálkozni, a Te szeretetedre, kegyelmedre, a Te személyedre.

Segíts, hogy egymást is bátoríthassuk ebben, hogy legyen az imádság elsősorban Hozzád szóló, Urunk, de amikor együtt imádkozunk, akkor testvéreink könnyörgései hadd lehessenek számunkra is bátorítóak, esetleg intőek vagy példát adóak. És kérünk, hogy áldd meg az imaközösségeinket minden alkalmon, segíts, hogy valóban ne egymáshoz beszéljünk, hanem közösen, a Szentlélektől indítatva Téged magasztaljunk és imádjunk. Kérünk, hogy így segíts az apostoli parancsra is figyelni, hogy „szüntelen imádkozzatok”, ilyen lelkülettel segíts élnünk, hinnünk és bízunk Benned.

Könyörgünk betegeinkért, szenvedő testvéreinkért, Te adj nekik erőt terheik elhordozásához, és mindenekelőtt Veled való kapcsolatot, naponként Benned való hitet, bizalmat.

Könyörgünk egyházunkért, adj megújulást, ébredést, szolgálodat erősítsd meg az evangélium hirdetésében, útjaid követésében. Könyörgünk népünkért, annak vezetőiért, Te vezesd őket Szentlelked világosságával. S könyörgünk, Urunk, hogy a szomszédban zajló háborúnak is Te vess véget. Te vagy a mindenség Ura, hisszük, hogy van hatalmad rá, és meg is tudod tenni.

Imádkozunk azért, hogy segíts, hogy a mindennapi életünk is hadd zajljék úgy, mint gyermekeidé, segíts a legegyszerűbb dolgokban, akár evés, ivás által is Téged dicsőítenünk.

Köszönjük a várakozást, hogy Szentlelked emlékeztet arra minket, hogy ez az élet csak egy átmenet, egy vándorút, amelynek végén Te magad vársz, és az elkészített üdvösség számunkra. Köszönjük, hogy visszajössz majd az ég felhőin át, vagy majd személyesen veszel magad mellé bennünket. Kérünk, segíts örömmel várni ezt a napot, hittel, és addig is nem megfáradva, hanem Neked szolgálva. Ha még nehezen megy ez számunkra, kérünk, Te magad tegyél bizonyossá minket kegyelmed felől, és add, Urunk, hogy vonj magadhoz közelebb. Így kérünk, őrizz minket naponként kegyelmedben, a hitben, az engedelmisség útján.

Krisztusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.